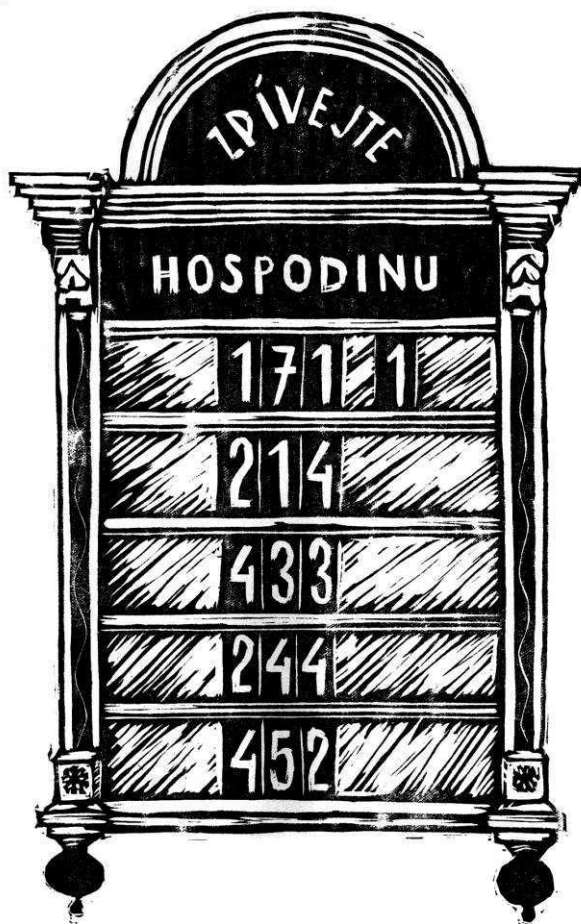

BRNEŇNSKY' EVANGELICKY' ME'SI'Č'NIK

4/2011

SETKÁVÁNÍ

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel, kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber, senior a Olga Týdlitátová, farářka
seniorátní faráři: Jiří Šimsa a Marta Židková
kurátor: Václav Matoulek

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Jaroslav Vítek a Ondřej Kolář, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://husovice.evangelnet.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund, seniorátní kurátor

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar, náměstek synodního seniora
Romana Špačková, farářka
kurátor: Miroslav Maňák, náměstek seniorátního kurátora

Diakonie ČCE – středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2011 (XIII). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč. Roční předplatné 120 Kč, sponzorské 150 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně s finanční podporou statutárního města Brna.

Presbyterní konference brněnského seniorátu

se konala v sobotu 5. března 2011 ve sboru Brno I na Opletalově ulici. Téma setkání neslo název: Naše církev – jak ji vidíme a jak bychom ji chtěli vidět?

V pozvánce, která byla zaslána do všech sborů, bylo uvedeno, že půjde o jakousi reflexi současného stavu naší církve, o zamyšlení nad tím, jak na tom jsme a kam se chceme ubírat, co se z tradičních projevů víry ukázalo jako nosné a co už je neudržitelné, kde v ekumenickém prostředí vidíme inspiraci a co specifického dokáže dnešní evangelická církev nabídnout.

Program vedl bratr Vladimír Zikmund. V úvodu nám přečetl výborné kázání farářky Hany Pfannové na text Žalmu 126, kde na závěr řekla: *Nejsme společenství spravedlivých vyvolených. My jsme tu od toho, abychom se před lidmi připojili k Izraelovu radostnému volání a zpěvu. My máme, ať s pláčem, ať s jásáním, vyprávět o tom, že Hospodin činí s lidmi veliké věci. Že nikdo není vyňat z jeho lásky. A možná to nebudeme my, kdo bude sklízet. Možná se o sklizni ani nic nedozvíme. Ale On jistě přijde.*

Tato slova nás dobře naladila na následnou diskusi. Ta probíhala ve čtyřech skupinách, z nichž každá se věnovala jedné stěžejní roli církve: bohoslužba, svědectví, služba a společenství. Moderátory skupin byli jmenováni bratři Farský, Kučera, Dědič a sestra Lia Ryšavá. Ačkoliv doba na diskusi byla skoro dvouhodinová, ukázalo se, že by mohla být i delší, protože se vzájemná výměna názorů dobře rozproudila. Přestávka na oběd však byla milá a po ní následovalo opět „plénum“, při němž vedoucí jednotlivých skupin informovali ostatní o průběhu rozhovorů. Ukázalo se, že závěry a postřehy, ke kterým se v diskusích došlo, by mohly zajímat i ostatní členy našich sborů, a proto je ve zkrácené podobě přineseme v tomto a v příštím čísle.

Jana Slámová

Shrnutí rozhovorů ve skupinách

I. Společenství

Sborové společenství a jeho vytváření je základním předpokladem k dobrému fungování sboru. Jsme si vědomi toho, že ne vždy sbor budujeme, často jsme kvůli svým osobním starostem překážkou jeho růstu.

Společenství vnímáme ve významu novozákonním – být spolu při lámání chleba, tj. účasti na večeři Páně, být ve společenství Ducha. (Např. Skutky 2, 42; 1 Kor 10, 16; Fil 2, 1)

Co to pro nás osobně a pro náš sbor konkrétně znamená?

Především osobní rozhodnutí, nasazení vlastního času, života, schopností. Často také rozhodnutí podřídit život rodiny životu sboru a odvaha i schopnost

Ilustrace na obálce: Iva Tůmová - Betlémský kostel - z interiéru

vysvětlit své počínání i svým dětem, a tím je vést k životu ve společenství sboru.

Budovat společenství neznámá utvářet uzavřenou společnost, naopak je nutno sborové společenství otevírat veřejnosti – možnosti jsou různé (koncerty, besedy, přednášky, kurzy Alfa, vánoční „trhy“ apod). Velmi důležité však je, jak se nám podaří začlenit nenásilně a taktně nově přichozí – které jsme získali pro návštěvy sboru buď zmíněnými aktivitami, popřípadě přišli sami na základě jiných podnětů – do společenství sboru takovým způsobem, aby se ve sboru cítili dobře.

Co očekáváme od církve jako celku?

Jsme rádi, že vznikl synodní materiál „Budování sboru“, který podněcuje členy církve k přemýšlení o situaci sboru a jeho dalším směřování.

Domníváme se, církev (sbory) nevyužila možnost vytvoření systemizovaných míst „pastoračních pracovníků“, kteří mohli mít výraznou roli v aktivizování sboru.

Chybí nám častější jasné slovo církve (synodu) k životním a obecně lidským otázkám celé společnosti. Rádi bychom se jako sborové společenství s tímto názorem konfrontovali, o problémech hovořili, pokládali je za podnět k diskusím na úrovni sboru, vyjadřovali se k nim.

Jak se díváme na budoucnost sborového společenství?

Vnímáme, že budování sborového společenství je důležitý úkol staršovstva, které by mělo sbor vést po duchovní strážce.

Jsme si současně vědomi, že růst a upevňování sborového společenství je každodenní úkol jednotlivců – být otevření vůči ostatním, otevírat svou vírou cestu do společenství ostatním, být vnímaví vůči světu, který nás obklopuje. Příkladem svého života dokazovat, že i dnešní moderní člověk se umí pro sborové společenství obětovat tak, aby se všichni a ve všem dali vést společenstvím Ducha svatého, jak je o tom psáno v epištole Filipským 2, 1-4: *„Je-li možno povzbudit v Kristu, je-li možno posílit láskou, je-li jaké společenství Ducha, je-li jaký soucit a slitování: dovřte mou radost a buďte stejné mysli, mějte stejnou lásku, buďte stejné duše, jednoho smýšlení, v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu.“*

Lia Ryšavá

II. Bohoslužba

Přestože vnímáme bohoslužby jako základní funkci života církve, začátek diskuse se ne a ne rozběhnout. Jak toto téma správně uchopit? Jak překonat zábrany, které snad každý tak trochu má, když se má bavit s cizími? Diskuse se ale pomalu, i s pomocí někdy trochu provokativních otázek a názorů, rozproudila, a tak nám nakonec vymezený čas byl skoro krátký. Nad snahou stihnout všechno probrat v tomto rozhovoru s převahou vítězí vůně guláše. Po přestávce se k tomu přeci společně s ostatními vrátíme!

Co vlastně znamená výraz „bohoslužba“? Shodujeme se v tom, že tuto službu nevnímáme pouze jako jednostranný proces. Cítíme to jako službu Bohu i jako Boží službu nám. I když někdy máme trochu problém s tím, že bychom v bohoslužbě viděli přinášení obětí Bohu, přijímáme výzvu z Ř12, 1-2. Bohoslužba je pro nás také odrazem vděčnosti za boží milost, povzbuzením, čerpáním sil a současně místem setkávání. Bez společenství bohoslužba pro nás něco zásadního ztrácí!

Má být kázání ústředním prvkem bohoslužeb? V reformované tradici stojí bohoslužba na vzdělání a osobní výši kazatele. Proti tomu jsou snahy o posílení významu liturgie, o častější vysluhování večere Páně a o zavádění různých sponsoriálních prvků, kdy se posiluje bohoslužebný význam každé součásti bohoslužby. V diskusi převládá vůle pro zachování naší tradice. Čas na nás i na našich bohoslužbách stejně neúprosně pracuje. To je vidět třeba na délce kázání, které bývalo dříve hodinové i delší, a dnes málokde přesáhne 15 minut. Déle se totiž nevydržíme ani soustředit. Takto se pomalu do bohoslužeb dostávají nové prvky, aniž by změny tolik vadily.

Jednou z patrných změn v našich bohoslužbách je i rozšiřování aktivní účasti laiků. Praxe v jednotlivých sborech je různá. Většímu zapojení laiků do programu bohoslužeb slouží různé možnosti jejich vzdělávání. Stálo by za to věnovat tomuto tématu a různým zkušenostem v našich sborech třeba jednu presbyterní konferenci.

Hodně nás tíží vyprazdňování našich kostelů. Co proti tomu dělat? Jak oslovit ty, co nás opouštějí? Jak oslovit nové lidi? Shodujeme se, že je důležitá srozumitelnost obsahu a významu toho, co slyšíme a o čem zpíváme. Rovněž je důležitá naše autenticita - shoda našich životů s tím, co vyznáváme. Není nutné upravovat bohoslužby na efekt, abychom někoho získali. „Nepodbízet se.“ „Zůstat sami sebou“. Přitom můžeme hledat způsoby, jak oslovit lidi ze světa při příležitosti různých benefičních koncertů a jiných otevřených kulturních akcí, jako jsou například hudební nešpory, bigbeatové bohoslužby nebo bohoslužby v hospodě. Na konkrétních příkladech bylo ukázáno, že i takto lze druhým a Bohu sloužit.

Co dál tu zaznělo? Bohoslužba je mozaika individuálních přístupů k Božímu dílu. Zkrátit kázání a ohlášky a více zpívat. Nezkracovat písně. Dát více prostoru varhanním předehrám pro zklidnění mysli. Co je dobré, to zapustí kořínek.

Vladimír Zikmund

Gloria in excelsis Deo

předvedl brilantně brněnský ekumenický sbor všem, kteří se dali pozvat 27. února vpoledvečer do modlitebny Církve bratrské na Kounicově ulici. Sbor založený už v roce 1986 sdružuje zpěváky z různých křesťanských církví a je zaměřen zejména na interpretaci renesanční a barokní duchovní vokální tvorby. Vrcholem večera bylo provedení dvanáctidílné skladby Gloria od italského skladatele A. Vivaldiho, jejíž zpěv i hudební doprovod řídil zakladatel sboru Luboš Raus.

V smyčcovém doprovodu jsme byli upozorněni na barokní dřevěný nástroj „cink“, připomínající zvuk trubky, jakož i osobitý zvuk barokního hoboje, violy a houslí. Komorní barokní orchestr spoluvytvářely též Alice a Klárka Příkrylový svou hrou na cembalo a violoncello. Krásný dojem z večera, který svižně moderoval bratr Petr Raus, na závěr umocnil ještě i společný zpěv písně „Co činí Bůh, vše dobré jest“. Slova textu provázela účastníky i při cestě do jejich domovů.

Jana Slámová

Společný víkend konfirmandů a mládeže Brno I ve Strměchách

V pátek 25. února kolem osmé večer jsme se z různých koutů a různými způsoby dopravili na faru do Strměch. Celkem nás bylo i s farářem devatenáct, z toho tři konfirmandky. Nejprve jsme si museli faru vytopit a trochu upravit tak, aby se nám v ní celý víkend dobře bydlelo. Po večeri jsme si povídali o tom, co kdo z nás dělá, co ho baví a co se mu za poslední rok stalo zajímavého. Pak jsme se pomodlili a šli na kutě.

V sobotu ráno se nám ze spacáků moc nechtělo, ale nakonec jsme přeci jen vylezli, lákání vidinou snídaně. Dopoledne nám Jiří na naše přání pověděl něco o Pavlových listech, protože jako mládež se tento semestr věnujeme právě jim, tak abychom to měli tematické. Následně jsme se blíže věnovali listu Jakubovu. Přečetli jsme si různé překlady druhé kapitoly, o kterých jsme se pak bavili.

Sobotní oběd se nesl ve znamení experimentu, kterým si na nás Kristina se Standou chtěli vyzkoušet, jestli umí vařit pohanku. Umí, chutnalo nám. Po obědě jsme se vydali na výlet po okolních zamrzlých rybnících, dokonce došlo i na pokusy o koulování posledními zbytky sněhu.

Když jsme se vrátili na faru, zpívali jsme a Jiří nám povídal o buddhismu. Strávil několik týdnů na Srí Lance, kde většina obyvatel jsou buddhisté. Po večeri nám promítl fotky ze svého putování.

V neděli nás čekal velký úklid a příprava sálu na bohoslužby. Po nich jsme se najedli a vydali se na cestu domů. Víkend se nám všem moc líbil, tak snad si ho za rok zase zopakujeme.

Jana Vondrová

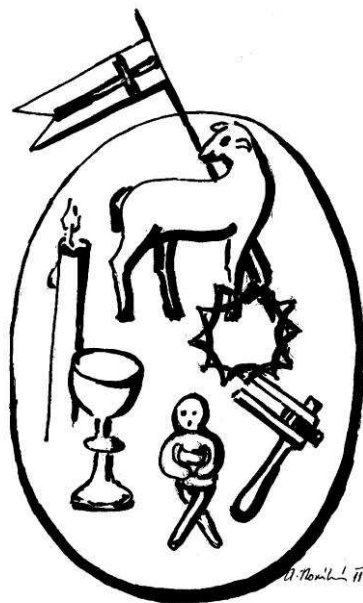
Velikonoce

Blíží se velikonoční svátky, o kterých v naší zemi každý aspoň něco málo ví. Jako datum křesťanských Velikonoc je určena neděle po prvním jarním úplňku, na rozdíl od pevně stanoveného data Vánoc. Pohyblivost svátku je dávným pozůstatkem roku řízeného sluncem a měsícem. Letošní datum Božího hodu velikonočního vychází až na 24. dubna. Odtud se odvíjí celá postní doba i následující letnice (50. den). Velikonoční svátky jsou nejdůležitější jak pro Židy, tak pro křesťany. Naše Velikonoce navazují na ty židovské s novou křesťanskou náplní.

Židovské Velikonoce mají dvojí původ, a to Pesach (pastevecký svátek) a Macot (rolnický svátek). Svátky jsou inspirovány skutečnou událostí odchodu Izraelitů z Egypta. Ještě koncem 19. století se pochybovalo o tom, zda tento národ v té době vůbec existoval, ale v roce 1896 byla nalezena stéla z roku 1225 před Kristem, ze které víme, že izraelský lid už nejen byl, ale také pobýval v Egyptě. Mojžíš měl tento národ vyvést z Egypta, ale farao o tom nechtěl ani slyšet, vždyť by přišel o otroky. Až ta poslední z deseti pohrom, smrt všeho prvorozeného včetně dobytka, způsobila, že více než po čtyřech stech letech v Egyptě byli Izraelité dokonce vyhnáni i s cennostmi sousedů (Ex 12,31-33.35). Při poslední ráně Izraelité věděli, že mají zabít beránka bez vady a potříit veřeje (dnes zárubně) svých domů krví obětovaného beránka. Když bude procházet Jahve, jejich domy přejde. To je základ svátků Pesach (přejití). Takto zachránění patří Bohu, mají posvěcení, rodiče je museli v chrámu vykupovat, jak to vidíme i u Pána Ježíše (L 2,22-39). Jednotlivé rody jedly beránka bez vady, upečeného na ohni, bez zlomené kosti, s nekvašeným chlebem, protože těsto před útekem nestačilo vykvasit. Co z beránka zbylo, muselo být spáleno, aby to nemohli požit neobřezaní cizinci. To je jejich veliká noc. Farao předpokládal, že se lid po obětech vrátí, ale nestalo se tak, a proto je pronásledoval.

Je-li Hod beránka předobrazem večere Páně, pak nám bude možná jasnější, jak naložit se zbylým chlebem a vínem, zda podávat nebo nepodávat nepokřtěným...

Ten druhý svátek je zemědělský, který po staletích splynul s tím prvním; spočíval v obětování prvního snopku ječmene v chrámě. Byla to oslava

začátku žně a padesát dnů nato se konaly dožínky - letnice, o těch si povíme později. Z těchto událostí vznikly velikonoční svátky od úpiňku 14. do 21. nisanu (měsíce zrajících klasů), to je v části března a dubna. Tyto svátky prodělávaly změny, zvláště po zničení jeruzalémského chrámu, kdy se už nekonal oběti. Současná židovská literatura uvádí během svátků Hod Beránka (Ex 12,43-51) a Hospodinovu slavnost nekvašených chlebů (Ex 12,34.39). Na památku musel být den před svátkem každý dům zbaven i starého chleba, kterého se používalo ke kvašení. A další je obětování prvního svazku ječmene (Lv 23,10-14). Dnešní večeře Pesachu je spojena s vyprávěním o noci překročení, jedením nekvašeného chleba (vysvobození), zeleniny a hořkých bylin, na ohni pečeného beránka, pečených nebo vařených vajec a pitím čtyř kalichů vína. Slavnost doprovázejí modlitby a zpěv žalmů, např. Chválu vzdejte Hospodinu... (Ž 118).

Jak se to vše promítá do našich Velikonoc? Dotkněme se aspoň něčeho v pašijovém týdnu. Tradičně se ve středu předpokládá (Mt 26,6-13), že Pána Ježíše pomazala žena (jinde Marie) a učedníkům (jinde Jidášovi) se to nelíbilo, lépe by bylo balzám prodat a peníze dát chudým. Toto je snad jediné místo, kde Ježíš nestrání chudým, vždyť je to pomazání k jeho pohřbu.

Ve čtvrtek si připomínáme večeři Páně a jí předcházející příběh o mytí nohou (J 13). Po čtení evangelia biskup umývá nohy jako Kristus a adventisté si před každou večeří Páně myjí nohy navzájem. Večeře je zaznamenána ve všech evangeliích kromě Janova a v 1K 11. Jedná se s největší pravděpodobností o část paschální večeře, jak ji ustanovil Pán Ježíš Kristus a jak ji známe z vysluhování v církvi. Zde je asi dobré podotknout: nevěříme, že se živly (chléb a víno) mění v tělo a krev Kristovu, ale věříme v Kristovu přítomnost. Z večeřadla (ukazovali nám je v Izraeli, samozřejmě nebylo autentické) odešli všichni do Getsemanské zahrady na Olivové hoře, následovaly modlitby, zatčení, páteční vyšetřování, soud a smrt ukřižováním. A právě v obětovaném Beránkovi vidíme Pána Ježíše a pomazání večeří krví nám ukazuje k naší záchraně Kristovou krví. Na Velký pátek (i ve čtvrtek) se čtou nebo zpívají pašije (z passio = utrpení, umučení). Pán Ježíš byl ještě tentýž den sejmut z kříže, který je základním symbolem křesťanství, a pohřben na prahu soboty, protože u Židů začíná den večerem, a den odpočinku strávil ve skalním hrobě. V pátek na rozdíl od bratrů katolíků vysluhujeme večeři Páně.

Katolíci slaví vzkříšení již v sobotu večer jako vigílii (přípravu na svátek). Nejprve světlí oheň před kostelem a od něj zapalují paškál – svíci, která je znamením světla vzkříšeného Krista. Teď i někteří evangelíci rozsvěcují paškál, ale bez obřadů. Tradičně byli v sobotu křtěni katechumeni, toto se hlavně v katolické církvi obnovilo, když křtů dětí stále ubývá a až dospělí se rozhodují sami pro cestu za Kristem. Jejich bílá roucha dala název Bílé sobotě.

Neděle velikonoční znamená Kristovo zmrtvýchvstání (např. Mt 28). Tady se opět odráží první snopek (prvotina kralický překlad) z úrody (Lv 23,10.11). Nejlépe to snad vyjadřuje apoštol Pavel (1K,15,20.22b): „*Avšak Kristus byl vzkříšen jako první (prvotina kralický překlad) z těch, kteří zesnuli... tak*

v Kristu všichni dojdou života". To je naše velikonoční radost. Sváteční je i Pondělí velikonoční, asi pro zakořeněné zvyky se stále méně konají ve sborech bohoslužby.

Na velikonoční svátky, podobně jako vánoční, se napojilo mnoho všelijakých lidových zvyklostí projevujících se i v lidové zbožnosti, které mohou jít až do předkřesťanské doby. Praktikuje je třeba v pondělí mnoho děti a dospělých, aniž by věděli něco o smyslu Velikonoc.

Velikonoční týden má v lidovém podání své barvy, zvyky a pověry. Žluté pondělí a Modré úterý před Velikonocemi byly vyhrazeny praní. Černá středa, jindy sazometná, byla určena vymetání komínů. Dnes ji známe spíš jako škaredou, protože se Jidáš měl mračit na Krista kvůli pomazání v Betánii. Kdo se ten den mračí, bude se prý mračit celý rok.

Zelený čtvrtek má barevné označení dle Getsemanské zahrady nebo od zeleného mešního roucha. Měla se jíst zelená strava (špenát, zelí), to se někde stále dodržuje. Ve čtvrtek v některých kostelích umlkají varhany a zvony prý odletěly do Říma až do sobotního večera. Hlas zvonu nahradily všelijaké klepačky chlapců, někde je můžeme slyšet stále. V tento den se pečou jidáši; i jejich tvar má připomínat provaz, na kterém se měl Jidáš oběsit.

Velký pátek je vážným dnem, dodržuje se půst. Tento den je pověrečný: omývání v potoce, nesmělo se orat, vláčet, aby měl Kristus v hrobě klid, země se otevírá, aby vydala poklady. Hledače pokladů v zemi vídáme stále, jen s jinými nástroji. V římských kostelích je pod některým oltářem „Boží hrob“ i s figurínou a s monstrancí v záplavě květů, kde se lidé vkleče modlí až do soboty do večera. Nám tato katolická praxe dělá značné potíže, vidíme v ní spíš praktiky silně se blížící pohanství. „Boží hrob“ zavedli a šířili jezuité, stejně jako pašijové hry.

Na Bílou sobotu pekly hospodyně chléb a beránky. Od „Božího hrobu“ vynesli figurínu vzkříšeného a monstranci, které pak nesli v průvodu obcí, to pamatují ještě z doby totality.

Boží hod velikonoční je největším svátkem. Do kostela se nosily na posvěcení mazance, vajíčka, chléb, víno. U římských katolíků svítí většinou beránky. Doma se pokrm společně jí, aby rodina zůstala pohromadě, bylo by krásné, kdyby to bylo tak jednoduché.

Pondělí velikonoční, někdy červené, znamená pomlázku, případně polévání vodou, chlapci dostávali červená vajíčka. O těchto zvycích píše ve 14. století už Konrád Waldhauser. Od pohanských dob bylo vejce symbolem života, právě proto se spojovalo s oslavou jara.

Ještě následující neděle se nazývala bílá, tehdy nově pokřtění nosili naposledy bílá roucha.

Jiří Novák

Podobenství o boháči a Lazarovi (L 16,19-31)

Dva lidé žijící vedle sebe a přesto tak rozdílní. Jeden má všeho dostatek, druhý nemá ani na chleba a oblečení. Jeden má krásný dům, druhý leží a žebra u jeho bran. Dva tak rozdílné životy. Oba dva ale skončí. Smrt potká oba. A najednou se to všechno obrátí, ten, který za svého pozemského života tak nesmírně trpěl, teď leží v nebi v Abrahamově klíně a zřejmě tam bude ležet navěky. A ten, který si žil bezstarostný a pohodlný život na zemi, se teď smaží v pekelných plamenech. Ještě k tomu se musí koukat na to, jak se Lazar v nebi u Abrahama má dobře. Jeho prosba o pomoc není vyslyšena a nakonec ani svým bratrům nesmí vzkázat, že si mají dát pozor. Prý by to k ničemu nebylo.

Kde udělal ten boháč chybu? Když je člověk bohatý, žije trochu v jiném světě než ten, který žebra. Možná nás napadne, že ten boháč třeba ani toho chudáka neznal. Vždyť ležel až někde u brány. Někde u plotu. Třeba ani neměl šanci se o chudákovi něco dozvědět. Jistě měl na práci jiné věci. To přesně nevíme. Vlastně ani nevíme, jaký byl ten boháč člověk, jestli byl nafoukaný nebo jestli rozdával ze svého dostatku. Je ale velmi pravděpodobné, že věděl, kdo mu líhal u vrat domu. Je to pravděpodobné i proto, že zná Lazarovo jméno. Ví, jak se ten chudák jmenoval. Tudíž o něm už musel něco slyšet, a přece mu nebyl za svého pozemského života schopen pomoci. Prostředky na to evidentně měl.

Při čtení tohoto podobenství se nemůžu ubránit tomu, jak drsný a krutý příběh to je. Cožpak Pán Bůh nezná slitování? Vždyť přeci tak často čteme o tom, že Bůh odpouští, promíjí... ale v toto podobenství je nekompromisní. Boháč pyká za svůj život. A bude pykat celou věčnost. Děsivá představa.

Co nám ten příběh chce říci? Asi je podstatné zdůraznit, že člověk může některé věci napravit nebo změnit do určité chvíle. Ale nemůžeme to odsouvat neustále donekonečna. Takové věci, jako prosit za odpuštění, činit pokání – se nedají odkládat věčně. Jednou totiž člověk umře, a z tohoto příběhu vyplývá, že pak už je na takové věci pozdě. Pak už můžeme jen nezúčastněně sledovat, co se to s námi děje. Boháče musela tížit nepopsatelná bezmoc, když už nemohl vůbec nic změnit. Všechny naše nevyřešené problémy s druhými lidmi, nevyříkané mezilidské křivdy... ten čas, kdy se máme šanci usmířit, odpustit, prominout a jít dál, nebude trvat věčně. Jednou se bude už jen vyhodnocovat.

Zajímavé na tomto podobenství také je, že ten chudák Lazar má jméno. Zatímco boháč je jen boháč. Člověk beze jména. Jeho jméno není důležité. Zato ten chudák Lazar má krásné jméno. Jak už to tak v bibli bývá, jméno člověka bylo dost důležité. Vypovídá i o jeho životním příběhu, o jeho situaci, o jeho životní bídě a nouzi, kterou si nevybral a za kterou nemohl. Lazaros řecky nebo Eleazar hebrejsky znamená „Boží pomoc“. Ten nebožák, který neměl v životě štěstí, byl odkázán na Boží pomoc. Trpěl celý život, a tak se po smrti dočkal odměny. Dostalo se mu Boží pomoci.

Příběh pokračuje. Potom, co se boháč u Abrahama neúspěšně přimlouvá za sebe, vzpomene si na svých pět bratrů. A tak je chce alespoň varovat, pomoci jim, aby neskončili jako on. Mohli bychom si říct, že není úplně takový sobec, jak jsme si třeba mysleli. Ale Abraham odpovídá jasně a nekompromisně. Boháčovi bratři mají dost příležitostí, aby rozpoznali, jak mají žít, aby neskončili jako ten boháč. Mají Mojžíše a Proroky. Pokud ani to nestačí, jsou ztraceni. Ani žádné svědectví ze záhrobí by nepomohlo je přesvědčit, aby změnili své životy.

Mají Mojžíše a Proroky. Co tím Abraham myslel? Mojžíš představuje Zákon – Tóru. Také Ježíš toto spojení používal. Možná se vám vybaví věta: „v tom je celý Zákon i Proroci“. V čem? Například v tom, že tak, jak chceme, aby s námi lidé jednali, tak i my ve všem máme jednat s nimi, tzv. Zlaté pravidlo (Mt 7,12). Anebo na jiném místě Ježíš říká, že „na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“(Mt 22,40) Která jsou ta přikázání? „To největší a první je: miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. A druhé je mu podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe.“

Boháčovi se stala osudnou jeho lhostejnost k bližnímu v nouzi. Stala se mu osudnou jeho nevšímavost vůči bídě druhého člověka, kterému mohl pomoci. To se může stát velmi snadno i nám. Velmi snadno si zvykneme na to, že se máme dobře. Velmi snadno můžeme zapomenout, že tu je někdo v našem okolí, komu by naše pomoc zlepšila život.

Myslím, že toto podobenství nemluví o tom, že žebráci se za každou cenu dostanou do nebe a ti bohatí ne. I když Ježíš říká, že snáze projde velbloud uchem jehly, než aby bohatý člověk vešel do Božího království (L 18,25). To, po čem Lazar toužil, nebylo tak nespornitelné. Toužil alespoň po tom, co spadlo z boháčova stolu. Žili vedle sebe a přece mu boháč nepomohl. A přece to bylo v jeho moci. To, o co prosí ve svých mukách boháč, je nespornitelné, čas vypršel. Už dožili své životy. Nežijí vedle sebe, už jsou na věčnosti a propast mezi nimi se nedá překlenout.

Co si z tohoto podobenství můžeme vzít? Ten příběh nás varuje před nebezpečím bohatství. Když má člověk dostatek, snadno oslepne. Je pro něj strašně těžké vidět potřeby těch, kteří mají nedostatek. O tom, co nás čeká na věčnosti, rozhodujeme už během svého pozemského života. Nemůžeme se spoléhat na to, že nám Pán Bůh lacině odpustí, protože známe toto podobenství a známe jich od Ježíše dost dalších na to, abychom věděli, v čem spočívají Zákon a Proroci.

MODLITBA

Pane Bože, prosíme tě, zbavuj nás lhostejnosti vůči lidem, kteří potřebují naši pomoc, zbavuj nás naší lenosti a neochoty pomáhat. Dávej nám, prosíme, milující srdce a otevřenou náruč a zaháněj od nás všechny předsudky a obavy, že selžeme. Prosíme tě, dávej nám pevnou víru a také sílu žít podle tvých přikázání. AMEN

Autorkou pobožnosti je **Debora Hurtová**, 28 let. Studovala teologii v Praze a v Oslo. V říjnu 2009 nastoupila na vikariát v Hronově a Broumově u faráře Michala Kitty. Od října 2010 působí jako farářka ve sboru v České Třebové. Má ráda zimu, běžkování, jezera a smrkové lesy. Má slabost pro severní Evropu.

ČTYŘIKRÁT Z BRNA

Společné stolování

Brno I - V našem sboru se scházíme každou neděli po bohoslužbách ke kávě, čaji a společnému rozhovoru. Ve středu odpoledne na Kavárničce mezi prvním a druhým programem popíjejí sestry a bratři kávu, čaj a k tomu přikusují něco sladkého. Ve středu večer probíhají kurzy Alfa a Beta. Na Alfě se vaří teplé večere, na Betě se chystá chléb s pomazánkou. Když se konají skautské bohoslužby nebo rodinná neděle, bývá po bohoslužbách společný oběd a po něm následuje přednáška nebo zábavný program.

Marie Melicharová

Brno II - Užitečnost stolů v Blahoslavově domě je nad každou pochybnost. Obzvlášť to platí pro stoly, jimiž je tamtéž vybaven tzv. Losův sál (k této vybavenosti vhodně přistupuje bezprostředně sousedící kuchyně). Svým vzhledem stoly snad (už velmi dávno) neodpovídají estetickým normám, ale je možné každou neděli po službách Božích k nim usednout, pít čaj nebo kávu a beze spěchu si povídat s lidmi, s nimiž už jsme se třeba celý týden neviděli. Skoro pokaždé bývá plno. Stoly se skvěle uplatní i tehdy, když si Nedělní škola s rodiči, přáteli a příznivci příležitostně prodlouží nedělní dopoledne a připraví společný oběd v Blahoslavově domě, jindy se u nich pokoušíme nasytit skupinu zahraničních hostů, kteří náš sbor navštíví. I při seniorátních a celocírkevních setkáních se stoly hojně uplatní – obětavě pomáhají, aby hosté nezemdleli. Jmenujme ještě další setkávání členů sboru: na některá z těch shromáždění se notně těšíme (sňatky), na jiná myslíme neradi (pohřební shromáždění). Také jejich účastníci si někdy přejí, aby po skončení shromáždění mohli společně usednout ke shora zmíněným užitečným stolům; a ty vždy znovu trpělivě a vlídně poskytují svou nepostradatelnou službu. Pokud ovšem někdo shledal, že stolování předpokládá netoliko stoly, nýbrž a nadto i lidi obstarávající to, co se na řečených stolech předkládá hostům, má pravdu. Ve skutečnosti bychom tu místo jednoho odstavce měli nabídnout k přečtení knihu o pracovitých, ochotných, dovedných ženách a mužích; knihu velmi, velmi obsáhlou, jakkoli dosud nenapsanou.

Jaroslav Vítek

V Husovicích stolujeme každou neděli po bohoslužbách. Pravda, u stolu sedí jen ti nejstarší, protože mnoho míst k sezení nemáme. Ostatní stolují vestoje, rozmlouvají, popíjejí kávu či čaj (výjimečně i víno) a zakusují zákusky, které

naprosto neorganizovaně téměř vždy některé dobrovolnice připraví. Kromě těchto nedělních setkání pořádáme několikrát do roka oblíbené grilování na farní zahradě (pravidelně vždy před prázdninami i po nich), účastní se zejména rodiny s dětmi. Mládež griluje ještě častěji. Při rituálu zvaném "pasování Vřešťanů" organizujeme slavnostní oběd pro děti a jejich vedoucí, podobně i při výjimečných příležitostech (jako byla např. návštěva synodního seniora) nabízíme společný oběd pro všechny účastníky bohoslužeb.

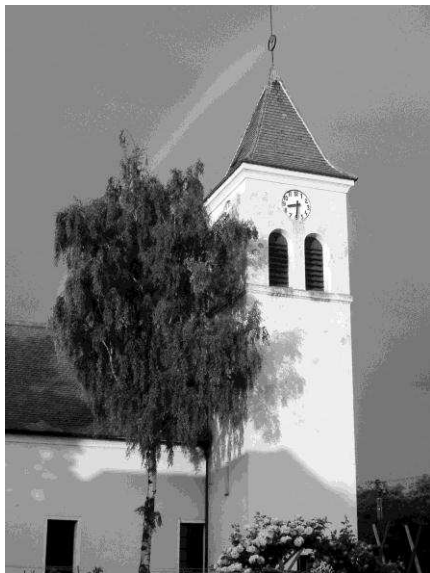
Štěpán Hájek

Židenice - Je to trochu zvláštní téma o postu, ale budiž. V Židenicích jsme skromní. Většinou společné posezení, či postání odbýváme šálkem čaje nebo kávy. Děje se tak pravidelně po bohoslužbách, ale i při pátečních setkáních sboru. Větší stolování sboru nebo jeho části je někdy při křtu, dále při svatbách lidí ze sboru a při pohřbech. Největší setkání u stolu se odehrává jen jednou do roka, při sborovém dnu na závěr školního roku, kdy mimo bohoslužeb, tematických her pro děti, přednášky pro dospělé, divadelní hry, je také společný oběd, kterého se účastní kolem stovky lidí. Patří pak k tomu i zmrzlina a podvečerní grilování. Jídlo je vnímáno jako prvek společenství, tzn. všichni u stolu se společným zahájením a vzájemným poznáváním a povídáním.

Pavel Kašpar

NAŠE SBORY

Farní sbor ČCE Hrubá Vrbka a Velká nad Veličkou

Sbor se nachází v malebném regionu slováckého Hornácka. Tento kraj dodnes uchovává některé prvky lidové tradice, a to hlavně v rovině folklorního zpěvu a muziky.

Snad už jen v tomto kraji, konkrétně ve sboru v Javorníku nad Veličkou (viz obrázek z konfirmace v loňském nástěnném kalendáři ČCE) a v našem sboru se proto můžete potkat s konfirmací, při níž jsou konfirmandi v krojích. Kroje v tomto kraji nejsou jen zaprášenou ozdobou muzejních vitrín, ale do jisté míry ještě živou součástí svátečních událostí. Nejen při velikých hornáckých slavnostech, ale také například při hornáckém kosení, o fašanku, tu a tam i při některé svatbě či při pohřbu se potkáte s těmi, kdo

oblékají místní kroj jako výraz slavnostnosti a živě předávané tradice.

Například když jsme v neděli 6. 1. 2008 uspořádali v naší modlitebně tzv. tříkrálové zpívání, vystoupilo při něm asi 9 pěveckých souborů a většina z nich v krojích. A není to (aspoň zatím ne) jen chvilkové zapózování kvůli televizním kamerám, ani to zpívání není komerční záležitostí. Při tomto setkání zpívaly místní mužské, ženské, smíšené, dětské i církevní sbory. Televize nebyla přítomna, nikomu jsme nemuseli za vystoupení draze platit a to, co jsme prožili, se dá přesto těžko slovy vystihnout. Hodinu a půl se tyto sbory střídaly v písničkách oslavujících narozeného Krista. Skoro mně bylo líto, že to nikdo nenatáčel. Ale zároveň mě to o to víc těší. To zpívání přece bylo ne kvůli kamerám, ne kvůli zisku, nebyla to lidská okázalost, ale v krojích krásná, a v harmonických hlasech čistá oslava toho, kterému patří všechna čest i sláva. A takto to i vyznělo.

V Hrubé Vrbce vystupují místní pěvecké sbory – mužský, ženský a smíšený se svými vánočními sbory již tradičně před obecním domem na druhý svátek vánoční. Do mírně mrazivého ticha se nese veřejné vyzpívání radosti z narozeného Spasitele. Tiše jsem se radoval, když jsem viděl, jak se tu bez křečovitého násilí děje něco velikého. Vždyť mezi těmi zpívajícími byli i mnozí z těch, kteří do kostela pravidelně nechodí. Farář je neagitoval, rozdílná církevní příslušnost nebyla překážkou, a oslavu přijímal ten pro nás v jeslích narozený. Tak třeba tohle se děje v našich vesnicích. (Ve všech těchto událostech byli naši presbyteri hybnou složkou oněch pěveckých těles).

Jistá tradiční muzikálnost je tedy jednou z velikých hodnot, které nesou tento sbor. Ale i naopak. Z evangelického sboru vzešla celá řada významných muzikantů, primášů a hudebních osobností. (Pro znalce jistě něco znamená třeba tzv. Norkova muzika anebo jména Luboš a Dušan Holý). Dnes se tento místní folklor stává čím dál atraktivnější i pro lidi, kteří na Horňácké slavnosti

jezdí z velké dálky. Bohužel jej to však i posouvá do oblasti komerce, což nesvědčí oné niternosti, která v místních písních hraje svou roli. A pak je cítit, že s rozvojem všech těch přehrávačů a sluchátek na uších tragicky ubývá zpívání mezi lidmi. To asi platí všeobecně o národě muzikantů. Zde to vnímám s jistým smutkem, s takovým, který se vás osobně dotýká, jako umírání milované osoby. Hornácko ještě zpívá, opakuje si staré písničky a jedinečnou lyriku místního nářečí. Ale už to není ono zpívání při práci na lukách a na poli, už tu netryská pramen nových písniček. Mladá generace – ta počítačová a odchovaná na MP3, hudebních nosičích – zpívá stále méně nebo vůbec ne. A začínám to cítit i mezi dětmi v náboženství. A církev, která by přestala zpívat – to si nedovedu představit....

Jinak se asi nemáme čím chlubit. Kostelík ve Vrbce je jeden z těch potolerančních, který však získal dostavbou ve 40. letech 20. století i věž. Zajímavým prvkem v něm je uchovaný luterský oltář a překvapivé rozložení lavic. V lutersky liturgickém prostoru s oltářem jsou totiž na obou koncích kostelního prostoru kruchty, kazatelna je reformačním způsobem umístěna na jedné z delších stěn kostela a část lavic je právě oním klasicky reformačním stylem obrácena ke kazatelně. Myslím si, že to je příkladný projev toho, jak blízkost, duchovní i pokrevní blízkost evangelíků na Hornácku ovlivnila i kostelní prostor. (Sbor v Hrubé Vrbce je svým založením luterský, ale ona blízkost reformovaného sboru v Javorníku je zde významně vidět.)

Od roku 2010 probíhá také jistá vizuální proměna našich sborových budov ve Vrbce. Na jaře v roce 2010 se nám podařilo opravit fasádu fary a její zářivě čistý kabát vykoukl z šedi a oprýskanosti. V současné době dostává stejnou barvu i vedle stojící kostel. Obojí ve stejné barevné kompozici tak vytváří jistě nepřehlédnutelný komplex ve vsi. Tím, že stojí u hlavní cesty, a tím, že Hrubá Vrbka nemá jiný kostel, bylo snadné nás najít i před tím. Dnes je však kostel i s farou doslova do dálky zářivou dominantou obce. (Snad smím vděčně vyslovit, že i díky finanční pomoci Jeronýmovy jednoty a Evropských fondů.)

Ve Velké nad Veličkou má sbor postavenou prostornou modlitebnu. I přes oběti až i ztráty postavení se jí podařilo postavit v době minulého režimu (1968-1969). Počtem duší je však Velká tou větší částí sboru. Snad i proto není pouhou kazatelskou stanicí, ale prostě druhou polovinou vesnického „sousboří“. Nevím, je-li to i někde jinde - zdejší evangelíci od husitských dob svůj kostel nemají, ale ještě dříve než svou vlastní modlitebnu měli (a mají) na velickém náměstí svou zvonici. To znamená, že vyzvánění oznamující bohoslužby anebo pohřby se nese centrem vesnice, i když naše modlitebna je v ústraní.

Nelze také nezmínit, že se zde až doposud skoro všechny pohřby odehrávají tradičně z modlitebny (či z kostela) průvodem na hřbitov s uložením do hrobu. Navzdory tomu, že to znamená přejít přes celou dědinu a skoro půl hodiny pěšího pochodu, bez muziky, ale s občasným zpěvem evangelických písní, nepropadli jsme zatím tlaku zrychlující se doby a pohřby tak mají svou zvláštní důstojnost. K podtržení vážnosti, s níž se v tomto kraji loučíme se zesnulými, přispívá i tzv. „zpívání“ před pohřbem. Ve starších

dobách to znamenalo, že do domu, kde někdo zemřel, přicházeli navečer před pohřbem místní věřící a hlavně asi zpíváním pohřebních písní z funebrálního vyjadřovali svou podporu zarmoucené rodině. Dnes se tato zpívání už neodbývají v domácnostech, ale v kostele či v modlitebně vždy večer před vlastním pohřbem. Pro faráře to znamená, že ke každému pohřbu musí chystat vždy dvojce kompletní bohoslužby. Jakkoliv je to zátěž, vážím si toho a mám za to, že to hraje jaksi pozitivní roli v tom bolavém procesu vyrovnávání se s odchodem blízkého člověka.

Sbor žije pravidelnou sborovou činností. Bohoslužby, biblické hodiny a konfirmační cvičení jsou každý týden v Hrubé Vrbce i ve Velké nad Veličkou. Náboženství se učí na školách a místní ředitelé škol to nejen tolerují, ale přijímají a podporují. Spolu s javornickým evangelickým sborem pak každoročně připravujeme tábor pro děti. Kazatelskou stanicí má sbor ještě ve Strážnici. Zde míváme bohoslužby v domově důchodců jednou za měsíc.

Ve vesnickém prostředí, které bylo v historii dost poznamenáno vzájemným zraňováním mezi evangelíky a katolíky, dochází dnes také k zjevnému uzdravování těchto zranění. Společná ekumenická shromáždění s modlitbami za sjednocení křesťanů, která pořádáme na začátku roku, nejsou jen splněním ekumenické formality, ale opravdu duchovním léčením dávných a bolavých zranění.

Jsmo obyčejný vesnický sbor, který, jako mnohé jiné, zápasí o věrohodné předání zvěsti evangelia.

Mojmír Blažek

KNIHA

Nepřečteno s vykřičníkem

Rafinovaný způsob, jak doporučit čtenářské obci zajímavou knížku, zvolil pařížský literární vědec Pierre Bayard – už do názvu své studie zahrnul knihy, k jejichž přečtení jsme se (dosud) nedostali. Upozorňuje, že právě takových knih je ovšem nehorázná většina. Každý čtenář přečetl jen některé z knih, které už vyšly, existují, některé jsou v knihovnách a o mnoha z nich se (alespoň někdy) mluví. Slušelo by se říci po pravdě, že ze všech byvších a jsoucích knih přečetl i nejvášnivější čtenář pouze zanedbatelný zlomek.

Autor tu podává pomocnou ruku, leč činí to s potutelným úsměvem. Chvilí to trvá, než čtenářovi dojde, proč ta potutelnost. První dojem totiž nasvědčuje, že jste vzali do rukou snadné a lehké, poněkud kratochvilné čtení o čemsi nezávazném a málo dosažném. Lehkost vyjadřování, jemná ironie, schopnost postihnout jádro věci velmi přesně, a přitom nikoli těžkopádně, všechny tyto vlastnosti Bayardova textu takový dojem zdánlivě potvrzují. Až když se čtenář začte, zjistí, že se dal nachytat, leč už je pozdě. Ve skutečnosti vůbec nejde o snadná témata, případně o veselou četbu k ukrácení dlouhé chvíle. Spisovatel se dotýká hlubokých a vrcholně obtížných otázek nad

chápaním a výkladem psaného textu, smyslu literatury, vzdělanosti, kultury. Od začátku zavádí výraz „kolektivní knihovna“, postihující, že kniha neexistuje nikdy sama, nýbrž jako součást podivuhodných celků. Ani na chvíli přitom neopouští úroveň duchaplné elegance, bravurního vyjádření, v němž složité problémy vyznívají jednoduše a přehledně, aniž by je autor byť i jen v nejmenším bagatelizoval.

Úvod knihy ozdobilo motto připisované Oscaru Wildeovi: „Nikdy nečtu knihu, na kterou mám psát recenzi; člověk je pak příliš zaujatý.“ Autor pak všechny knihy, které zmiňuje, dělí do čtyř skupin: 1. kniha, kterou neznáme, 2. kniha, kterou jsme prolistovali, 3. kniha, o které jsme slyšeli, 4. kniha, na kterou jsme zapomněli. Zdá-li se snad čtenáři, že tam chybí kategorie knih, které spisovatel přečetl, nechť přijme ujištění, že něco takového nenalezne, neboť to odporuje všem autorovým úmyslům. Není definitivně přečtených knih, jsou toliko díla, která jejich čtenář, resp. účastník rozhovoru o nich vždy znovu objevuje a vynalézá. Objevuje tudíž také sám sebe, svou schopnost vnímat a vytvářet. „Mluvením o nepřečtených knihách stojíme u zrodu tvořivosti“ (s. 198)

Jaroslav Vítek

(Pierre Bayard, Jak mluvit o knihách, které jsme nečetli. Překlad: Petra James, vydal HOST, Brno 2010, 208 stran.)

PŘEČETLI JSME

Nebe

Autor článku Miloš Doležal píše o své návštěvě Osvětimi s očitým svědkem, brněnským lékařem Milanem Zapletalem.

Ptám se pana Zapletala, jestli tady pro něj existovalo nebe, nebo zda to byla jen prázdná díra. Hovoří plaše o tušené pomoci shůry....

Asi za čtrnáct dní mi listonoš přinesl dopis od pana Zapletala, ve kterém mezi jiným píše: „Vážený příteli, asi jsem Vám neodpověděl úplně na otázku, zda bylo v Auschwitzu nebe. Tedy: jedno nebe v Auschwitzu bylo. Někdy modré, někdy šedivé a deštivé, ale vždycky ušpiněné páchnoucím kouřem z krematorií. Ptáci tam nelétali. Ale ten skřivan, co zpíval cestou na nádraží, během transportu do Buchenwaldu, byl skutečný. Druhé nebe měl každý sám v sobě, přinesl si je do tábora s sebou. Byla v něm naděje, nejkřehčí a nejzranitelnější z milostí; bylo nutné ji stále udržovat při životě. Láska na tom byla stejně, neprojevovala se často, ale žila. Víra však byla to nejsilnější, co pomáhalo a pomohlo přežít s čistým svědomím. Byli i takoví, kteří o tom nevěděli. Ovšem i takoví, kteří v sobě nosili peklo. Ale vy jste se ptal na nebe.“

Výňatek z článku Jektání duše a nebe v Osvětimi od Miloše Doležala, uveřejněného v Týdeníku rozhlas, č. 7.

Jan Blahoslav (1523 - 1571)

Letos uplyne 440 let od úmrtí Jana Blahoslava. Narodil se v Přerově, v bohaté měšťanské rodině, nábožensky založené. Dostalo se mu vzdělání na zahraničních univerzitách v Goldbergu a Wittenbergu, kde se setkal s Martinem Lutherem, v Královci a v Basileji. Přinesl proto do vlasti mnoho podnětů týkajících se zvýšení kulturní i duchovní úrovně, knihtisku, grafické úpravy knih, řečnického umění, zpěvu, užívání humanistických a osobních jmen autorských, emblémů, revize biblických textů překladem z původních jazyků a také úsilí o vyšší vzdělání.

Ve své době patřil k nejnadanějším osobnostem. Ve třiceti letech se stal knězem, roku 1557 byl zvolen biskupem Jednoty bratrské, po roce písařem – tajemníkem, jehož úkolem bylo také pečovat o archiv Jednoty a dějiny církve. Jeho jméno je úzce spjato se sborem Jednoty bratrské v Ivančicích, kde se stal zakladatelem bratrské školy a Vyšší školy (Gymnazium illustre 1558). Ze Šamotul získal vlastní tiskařský lis (1562), na kterém bylo vytištěno 19 krásných tisků srovnatelných s nejlepšími tisky vydávanými v té době v Evropě. Tiskárna pracovala tajně pod ochranou nejvyššího maršálka Království českého Pertolda z Lipé, jehož manželka byla členkou Jednoty. Práce a snahy Jana Blahoslava se týkaly oblasti jazykové, kulturní, historické, hudební a teologické.

Jazykové snahy

Patřil k bystrým pozorovatelům jazyka. Vytvořil rozsáhlé jazykové dílo „Gramatika česká“, kterou dokončil v posledním roce svého života. Jemný smysl pro jazyk prokázal jako překladatel Nového zákona, který se stal později součástí Kralické bible. Překládal z řečtiny, nikoli z Vulgaty (latinský překlad NZ), a kriticky se srovnával s jinými překlady. Vytvořil tak klasické dílo spisovného českého jazyka, které přetrvalo staletí a stalo se základem pro slavnou Bibli kralickou, s hlubokým významem pro obnovu českého jazyka v době národního obrození. Název prvního vydání je „Nový zákon wnově do češtiny přeložený Léta Páně 1564“. Místo tisku zde není uvedeno, ale sám Blahoslav ve své „Gramatice“ uvádí, že bylo tištěno v Ivančicích. Celé toto dílo má rovněž vysokou uměleckou hodnotu. Pro lepší pochopení Písma je text opatřen krátkými poznámkami a odkazy na jiná místa, a tak se stává srozumitelnějším.

Kulturní snahy

Zasloužil se o pronikání humanistické vzdělanosti do Jednoty bratrské. Svůj názor na úlohu vzdělání formuloval v roce 1567 ve spisu „Filipika proti

misomusům". Blahoslav se také nemohl smířit s tím, že ve spisech vydávaných Jednotou není uveden autor. S touto anonymitou, „když kdo něco dělá Jednota hlas míti má a ne osoba neb osoby“, se nemohl Blahoslav smířit. Namítal, že v Písmu, hlavním to sudím a rozhodčím v Jednotě, je známo, kdo je původcem jednotlivých oddílů. Nakonec se ale podrobil rozhodnutím Úzké rady.

Oblast historie

Pod vedením biskupa Jana Černého začal psát bratrský archiv – Acta Unitatis Fratrum. Sám uspořádal osm svazků. Bez tohoto díla by nám velká část našich dějin zůstala utajena.

Teorie hudby

Dílo „Musika“ (1569) mělo nahradit podobné spisy latinské, které tehdy na českém území kolovaly. Tato příručka zpěvu a hudby byla určena především pro potřeby učitelů, neoborných hudebníků a skladatelů písní. Ve svém spisu se opírá o humanistické učebnice hudební teorie. Podílel se na přípravě tisku Šamotulského kancionálu - bratrského zpěvníku, který dostal název podle místa svého vzniku, města Šamotuly v Polsku. Ve druhém vydání tohoto zpěvníku „Písňe duchovní evanjelické“ těžce nesl, že v něm nebyly provedeny všechny jeho navrhované změny. Ty byly provedeny až po jeho smrti ve vydání v roce 1576 v „Kancionálu ejvančickém“. Na titulní straně je vyobrazen sbor zpěváků kolem kancionálu s podobou Jana Blahoslava, jak nám jej zachoval řezbář Matúš Sabín Drahotušský. Poznáme ho podle brýlí od moravského zemského lékaře Tomáše Jordána z Brna. Výpravou předčil tento kancionál všechny dosavadní edice a zůstává jedinečným skvostem bratrského tiskařského umění. Kromě bohatě vyzdobených iniciál a ornamentálních obrazců je opatřen celostránkovou ilustrací krále Davida a Mistra Jana Husa. Sám Blahoslav složil několik duchovních písní, které zpíváme dodnes, snad nejznámější je „Jezu Kriste Synu Boží“, v Evangelickém zpěvníku číslo 434.

Teologie

V neposlední řadě zmíníme jeho teologickou práci. Už jsme se dověděli o jeho překladu Nového zákona. Teologové říkají, že byl pod značným vlivem Jana Kalvína, kterému šlo mimo jiné v církvi o řád a kázeň. Blahoslav si také velmi cenil Filipa Melanchtona, učícího, že k víře patří také poslušnost. Preferoval spíš prostou víru bez spekulací, ale spojoval ji s nejvyšším možným vzděláním. Blahoslav zasahoval také do učení o predestinaci (předurčení) a považoval za nutné propojit je se spasitelným dílem Ježíše Krista. Odmítal učení antitrinitářů, samozřejmě přijímal Apoštolské vyznání víry, ale nevěřil v jeho vznik v apoštolské době. V ivančické škole věnoval mnoho času budoucím bratrským kněžím, napsal pro ně čtyřdílnou knihu Vady kazatelů (dochoval se druhý díl). V Čechách a na Moravě byly za Blahoslavova života přece jen jiné podmínky, a tak se lišil jeho pohled na slučování Jednoty

bratrské s novoutraktivisty (blízké Lutherovi) od pohledu Jana Augusty. Ten měl totiž po šestnáctiletém věznění na Křivoklátě své neblahé zkušenosti, které jej samozřejmě ovlivnily.

Jan Blahoslav zemřel ve čtyřiceti osmi letech roku 24. listopadu 1571 na cestě z Moravského Krumlova do Ivančic. Od roku 1558 až do své smrti žil v Ivančicích, kam byl poslán rok po svém zvolení za biskupa. Těch třináct let, které strávil v Ivančicích, znamenaly vrchol jeho tvorby literární a pedagogické a rozvinutí ivančické tiskárny. Na Blahoslava navázali bratr Ondřej Štefan, bratr Izaiáš Cibulka a bratr Jan Eneáš, který byl posledním jeho následovníkem. Končí tak doba, kterou je možno stále nazývat dobou Blahoslavovou, doba působení jeho myšlenek prostřednictvím jeho přímých žáků a doba realizace jeho plánů, oněch třicet pět let, kdy Ivančice stály v čele Jednoty.

O Blahoslavově významu nás zpravuje jeho nekrolog, jak ho zaznamenal bratr Vavřinec Orlík v Knize úmrtí: „Otec a vozataj lidu Páně v Jednotě, muž veliký a znamenitý, velice pobožný, pracovitý od mladosti, ke všem velice přívětivý, jehož pověst široce mezi národy roznesena byla. Veliký a drahý klenot, jehož přespříliš brzy, podle soudu našeho, Pán Bůh vychvátiti ráčil“.

Dušan Lacko

JAK SE TO DĚLÁ

Varhanická služba

„Napiš, jak se připravuješ jako varhaník k bohoslužbám.“ Bránil jsem se, ale marně. Tak dobře, ale hned úvodem napíšu, že snad všechno, co jsem se jako kostelní varhaník naučil, naučil jsem se od svého otce. Hrával po dvě generace při všech shromážděních brněnského sboru, ačkoliv byl na svou službu většinu doby sám. Varhanictví bral vždy velmi odpovědně.

Moje příprava je jednak předběžná, jednak bezprostředně před bohoslužbami. V té předběžné vyhledávám vhodné skladby pro úvodní přede hry shromáždění a pak je i nacvičuji. Snažím se mít připraveno víc možností, protože ne každá skladba je vhodná pro všechny příležitosti. Většinou se uplatní skladby radostné, nebo slavnostní, naopak někdy jsou ale příhodnější díla spíš meditativní nebo vážná. Do této předběžné přípravy také patří postupné seznamování i s neznámými písněmi z evangelického zpěvníku, neboť varhaník by měl znát všechny písně.

Varhanní službu v Blahoslavově domě máme rozdělenou několik nedělí dopředu. Každý z nás čtyř varhaníků včas ví (kromě mimořádných okolností), kdy na něho přijde řada.

Na bohoslužby se připravuji v týdnu před nedělí, na kterou připadá moje služba. Vstupní varhanní předehra zahajuje shromáždění, dává také pokyn účastníkům k utichnutí a zaujetí svého místa. Je součástí bohoslužeb, měla by tedy odpovídat i jejich zaměření a posluchače připravit k soustředění na slyšení slova Božího. Pokud mě kazatel informuje o směřování kázání, ulehčuje mi tím výběr přede hry.

Vybrané písně dostávám předem. Nejprve si je přehrávám z chorálního a porovávám se zpěvníkem, není-li v nápěvu nebo rytmu nějaký notový nesoulad. Zdá-li se mi, že doprovod (harmonizace) písně ztěžuje jasnou linii nápěvu, takže by zpívající mohla mást, volím jiné zpracování. I to však musí respektovat závazný nápěv. Některá píseň je ve zpěvníku posazená příliš vysoko, v tom případě využívám transpozici not do nižší polohy (pomocí počítače). Zpěv písně ve shromáždění je třeba uvést krátkou přede hrou, která určí lidem jak základní tón, tak rychlost zpěvu, případně i náznak nápěvu. Hrávám, po vzoru otce, vlastní improvizaci. Při přípravě se snažím si zapsat aspoň melodii přede hry. Nakonec si ještě cvičně zahraji všechny zvolené písně bez chorálního, s vlastní harmonizací. (Osvědčilo se mi to, když se u varhan ztratil chorálník.) K nejnужnější přípravě potřebuji aspoň tři hodiny. Stává se ale někdy, že tolik času k dispozici nemám (při nepředvídaných okolnostech). Varhaník si musí ovšem umět poradit v krajních okolnostech i s hraním bez přípravy.

Při večeři Páně zpíváme dvě až tři písně navíc. Při jejich doprovázení musím sledovat, jak vysluhování postupuje, abych v pravou chvíli skončil a umožnil tak kazateli propuštění účastníků stolu Páně. S příchodem dalších k přijímání začíná zpěv nově ohlášené písně. Protože varhaník sedí skryt za varhanami a nevidí, co se děje dole pod ním, nahrazuje tuto nevýhodu maličká televizní kamera na levé galerii, která mu zprostředkuje dění v sále pomocí černobílé obrazovky umístěné na hracím stole varhan. Stačí ovšem, aby někdo na galerii nechtěně pohnul se spojovacím kabelem, kamera se stočí jinak a varhaník je zcela vyloučen „ze hry“.

Shromáždění končí zpravidla varhanní dohrou. Je chvályhodné, když si varhaník pro dohru nastuduje skladbu, která vhodně uzavře bohoslužby. Mám však zkušenost, že lidé při vycházení vůbec nevnímají, co se na varhany hraje, pokud ovšem hrající neudělá nějaký důkladný „kiks“. Dohru si nepřipravuji. Bylo by výtečné, kdyby improvizovaná dohra navazovala na závěrečnou píseň. To neumím, hrávám, co mně na mysl přijde. Zda se to i tak dá poslouchat, by posoudil pozorný posluchač. Ale ten vlastně mezi vycházejícími, jak už jsem zmínil, schází.

Ladislav Hájek

Diecézní charita Brno

„Každý člověk je pro nás důležitý“

Jedno z nejkrásnějších podobenství v evangeliu, podobenství o milosrdném Samaritánovi (Lk 10,30-35) jasně ukazuje, že naším bližním je každý člověk. Láska, má-li být skutečnou láskou, neomezuje se jen na příslušníky vlastní rodiny, vlastního společenství, vlastního národa Toto evangelijní podobenství můžeme vnímat jako určitou osnovu charitativní pomoci, má-li být skutečně účinná.

Za patrona Charity a moderního pojetí charitativní činnosti v katolické církvi je pokládán sv. Vincenc z Pauly (1581 – 1660), kněz, který zasvětil život práci pro nejhudší. Za válek v letech 1648 - 1653 např. zorganizoval rozsáhlou pomoc pro zpustošené kraje - za pomoci tištěných letáků se zprávami o utrpení zbídačeného obyvatelstva shromáždil v Paříži finanční milodary. Za ně byly spěšně nakoupeny potraviny a šaty a pomocí misionářů rozdávány chudým v postižených oblastech. Vincenc založil řadu charitativních organizací - zejména Kongregaci dcer křesťanské lásky a Kongregaci kněží misionářů (lazaristé). Blahořečen byl roku 1729 a svatořečen roku 1737. Roku 1885 jej papež Lev XIII. prohlásil za patrona všech katolických charitativních sdružení.

Proto na základě hodnot křesťanské lásky k bližnímu a vědomí lidské důstojnosti nabízí Diecézní charita Brno pomocnou ruku lidem, kteří se sami o sebe nedokáží postarat, ať již v důsledku stáří, fyzického či duševního handicapu nebo nepříznivých sociálních podmínek. Činí tak bez ohledu na příslušnost k rase, náboženství nebo politické orientaci. Charita zároveň usiluje, aby vůči lidskému utrpení a nouzi nezůstávala lhostejná celá společnost. Vytvoří svou činnost především v oblasti sociální a zdravotní péče, tuzemské i zahraniční humanitární pomoci a v podporování základních lidských práv a svobod.

Finanční a hmotné prostředky získává Diecézní charita Brno od dárců, orgánů státní správy a místních samospráv, ze sbírek, z nadací a nadačních fondů, z výnosů vlastní činnosti a benefičních akcí.

Působí na území brněnské diecéze katolické církve, která zahrnuje takřka celé území Jihomoravského kraje a část Kraje Vysočina. Její strukturu tvoří deset územních celků, spravovaných vždy jednou oblastní charitou (Blansko, Brno, Břeclav, Hodonín, Jihlava, Rajhrad, Tišnov, Třebíč, Znojmo, Žďár nad Sázavou), které jsou organizačními jednotkami DCHB. V těchto regionech zřizuje Charita jednotlivá profesionální a dobrovolná zařízení a organizuje farní charity, v jejichž rámci se zaměřuje na pomoc lidem nemocným, osamělým, zdravotně postiženým a těm, kteří se dostali do různě složitých životních situací. Zřizovatelem Diecézní charity Brno je Biskupství brněnské.

Vznik Charity jako instituce sahá již do 1. republiky. Dne 30. března 1921 se v Brně sešli zástupci katolických spolků a založili Ústředí křesťanské charity jako odbočku spolku válečných poškozenců. Sdružení se scházelo jednou

měsíčně a připravovalo půdu k utvoření diecézního Svazu Charity, jehož ustavující schůze se konala 14. března 1922. Diecézní svaz hned po svém zřízení podporoval zakládání nejmenších organizačních jednotek charity - farních odborů, takzvaných "Ludmil". Byly zakládány proto, aby byla charita šířena do nejšířších vrstev lidu ve farnostech a obcích, a také aby byl utvořen základ k organizaci charity. "Ludmily" měly právní subjektivitu a zastupovaly farnost ve styku se státními a veřejnými úřady sociální péče. V roce 1929 napočítáme v brněnské diecézi 98 takových "Ludmil"; pracuje v nich 4 121 dobrovolníků, kteří toho roku vykonali 2 236 návštěv u nemocných; díky "Ludmilám" je pravidelně podporováno 2 638 chudých (v r. 1938 už to bude 4 843 osob). Do charitního díla je však zapojeno dalších asi 250 far, kde "Ludmila" nebyla založena - reálná čísla by tedy byla mnohem vyšší. Navíc při mnoha kostelích existují Konference sv. Vincence z Pauly, které se zabývají dobrovolným ošetřováním chudých (dnes bychom řekli ošetřovatelskou a pečovatelskou službou). Farní odbory zřizovaly a staraly se o farní chudinské ústavy a chudinské nadace.

V poválečné době a zejména v době komunizmu byla činnost Charity násilně pozastavena. K jejímu znovuoobnovení brněnským biskupem Mons. Vojtěchem Cikrlem došlo až v únoru roku 1992 a jako přímá pokračovatelka navázala na práci Charity, která působila na území diecéze od roku 1922 až do jejího faktického zrušení roku 1959. Veřejnosti se Charita představila při organizování humanitární akce "SOS Osijek" na pomoc válkou sužované Jugoslávii. V této době se začíná organizovat také pomoc černobylským dětem a ozdravné pobyty těchto dětí v naší republice.

V současné době se Diecézní charita Brno rozrostla do podoby 115 středisek a služeb, které ročně pomohou 40 tisícům lidí v nouzi. Jsou to například lidé bez domova, rodiče s dětmi v tísní, senioři, lidé s postižením nebo duševním onemocněním, migranti a uprchlíci, děti a mladí lidé ohrožení sociálně patologickými jevy, uživatelé návykových látek, lidé v tíživé životní situaci, nevyléčitelně nemocní. Zaměstnává devět set pracovníků a spolupracuje s více než deseti tisíci dobrovolníky. Koordinuje také pomoc do zahraničí, například v Zimbabwe, Kosovu, Ukrajině nebo Rumunsku. Je součástí sdružení Charita Česká republika, která je členem mezinárodního společenství Charit - Caritas Europa a Caritas Internationalis.

To vše jsou fakta, ale Diecézní charita Brno je především křižovatkou lidských životních příběhů. Za všechny možná jeden ze žďárské Charity.

Přišlo to ráz na ráz. Vánoce strávili ještě všichni pohromadě a v relativně dobré kondici. Jenže pak se začalo Petřině tatínkovi rychle přitěžovat. Ani maminka, která prodělala před časem mrtvici, již péči o domácnost sama nezvládala. V únoru požádala Petra o příspěvek na péči a začala se o oba rodiče starat na plný úvazek. „Nebylo to vůbec lehké,“ svěřuje se po pár měsících žena, která za žádnou cenu nechtěla ponechat stárnoucí rodiče ústavní péči: „Tatínkovi našli metastáze i v kostech, což je pokročilé stádium rakoviny, v noci nedokázal spát ani se silnými léky, pořád se chtěl zvedat, ačkoliv neměl sílu, stav se zhoršoval.“ Jen díky náhodě objevila po všech stránkách vyčerpaná Petra pomoc ukrytou pod názvem domácí hospicová

péče. Pravidelně k ní začala docházet charitní pečovatelka ze Žďáru nad Sázavou. „Byla první, kdo mi vysvětlil, co vlastně hrozí ležícím pacientům a jak používat antidekubitní pomůcky, stála při mě v těžkých chvílích, především když tatínek po čase zemřel,“ vzpomíná smutně Petra. Pak se ale lehoučce pousměje, když dodává, že alespoň umožnili tatínkovi zemřít doma. Starat se o nemocnou maminku také není snadné, ale s podporou pečovatelky dnes Petra zvládá vše mnohem lépe. Řada pomůcek pro domácí hospicovou péči byla zakoupena díky Tříkrálové sbírce.

Diana Tuyet-Lan Kosinová, Diecézní charita Brno

LIDÉ VE SBORU

Brno I

3. 4.	Miloš Paseka	78 let
5. 4.	Petr Malach	20 let
6. 4.	Věra Přikrylová	80 let
10. 4.	Eliška Dočkalová	72 let
10. 4.	Eva Přikrylová	77 let
10. 4.	Vlasta Žižková	92 let
12. 4.	Helena Bínová	60 let
13. 4.	Eva Langerová	74 let
18. 4.	Ester Malachová	50 let
18. 4.	Božena Vymazalová	81 let
20. 4.	Miloš Sedlo	70 let
21. 4.	Michal Polách	40 let
22. 4.	Květa Vondráčková	75 let
23. 4.	Zuzana Květinová	70 let
23. 4.	Věra Novotná	85 let
24. 4.	Jan Fleischer	76 let
26. 4.	Vlastimil Čermák	30 let
26. 4.	Ivana Janáčková	70 let
29. 4.	Antonín Mrskoš	88 let

Pokřtěna byla:

13. 3. Kamila Novotná, nar. 2010

Brno II

3. 4.	Marie Pavlíková	90 let
5. 4.	Věra Sochová	81 let
6. 4.	Jaroslav Nedbálek	70 let
7. 4.	Lubomír Ryšavý	85 let
7. 4.	Emilie Petrgalovičová	75 let
13. 4.	Hana Bůžková	77 let
14. 4.	Pavel Krafl	40 let
15. 4.	Milada Čechová	85 let
15. 4.	Jan Pellar	50 let
17. 4.	Karel Svozil	88 let
17. 4.	Radomil Krajs	80 let
18. 4.	Dagmar Mrňáková	76 let
19. 4.	Blažena Kadlecová	79 let
20. 4.	Josefa Spáčilová	86 let
24. 4.	Radek Licka	40 let
25. 4.	Radka Mácová	30 let
26. 4.	Jaroslav Veselský	80 let
27. 4.	Petr Každa	30 let
28. 4.	Lydie Řezáčová	86 let
28. 4.	Jarmila Mauerová	60 let
29. 4.	Věra Freiburgerová	91 let
30. 4.	Maxmilián Osvald	87 let

Rozloučili jsme se:

18.2. Miloslav Petráček,
nar. 1925

**On nás vysvobodil z moci tmy
a přenesl do království svého milovaného Syna.
V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů.**

Kol. 1,13n

BUDE

Hudební nešpory

Hudební nešpory se konají v neděli 3. dubna 2011 v 19.30 hodin v Červeném kostele. Účinkuje: Capella Ornamentata, umělecký vedoucí Richard Šeda & Barbara Maria Willi, varhanní pozitiv. Program: G. B. Buonamente, O. de Lassus, C. Merulo, G. P. Palestrina, G. D. Speer. Biblické zamyšlení: Mgr. Jiří Gruber. Dobrovolné vstupné bude věnováno středisku Diakonie ČCE Betlém.

Kavárnička

- 6. 4. Historie: Lucemburkové na Moravě – přednáší bratr Vlastimil Otáhal.
- 13. 4. Studující konzervatoře.
- 20. 4. Pozvání na Srí Lanku – bratr senior Jiří Gruber.
- 27. 4. Těšíme se na vyprávění bratra faráře Jana Pokorného.

ZE SBORU BRNO-HUSOVICE

Pozvání na XII. ročník festivalu HUSOVICKÝ DVOREK

- neděle 10. 4.** Teátr Víti Marčíka: Tři zlaté vlasy děda Vševěda
Markéta Sládečková, scénografické návrhy
- neděle 17. 4.** divadlo DNO: Svět podle Fagi
Petr Ferebauer, obrazy
- neděle 15. 5.** divadlo Polárka: Kutilové aneb Jak se staví dům
Miroslav Karfus, řezby
- neděle 22. 5.** Bilbo Compagnie: Vokův pes Vilém
Marie Plotěná, obrázky
- pátek 27. 5.** Noc kostelů divadlo Facka: Etudy slavných (19:00)
Světlo v temnotách (21:00)

Není-li uvedeno jinak, program začíná v 9:00 bohoslužbou, následuje vernisáž výstavy a divadelní představení. Podrobný program Noci kostelů na www.nockostelu.cz. Stránky sboru: www.ccehusovice.cz

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

Byla to poslední schůze před volbou, která má obměnit polovinu staršovstva. První část byla otevřena členům sboru, aby mohla být veřejně projednána a doplněna výroční zpráva. Zaznělo několik nových podnětů, které se týkaly

pořadu bohoslužeb a úklidu sborových prostor. Sestra Rybáriková nás informovala o druhém setkání těch, kteří mají v našem sboru na starost různé oblasti práce a služby. V druhé části bylo na popud manželů Librových schváleno zřízení hnízdišť pro ohrožené rorýsy na věži Červeného kostela. Věnovali jsme se přípravě výročního shromáždění, přejně hodnotili proběhlé sborové akce (rodinná neděle, kázání bratra Josefa Veselého) a plánovali další. Byl přečten dopis bratra Pavla Vtípila, který nesouhlasil s formou rezignace poloviny členů staršovstva. V té věci byl dotázán seniorátní výbor i synodní rada, které s naším postupem vyjádřili souhlas. Bude třeba oslovit varhanářské firmy s nabídkou na opravu varhan v Červeném kostele.

Jiří Gruber

Brno II

Březnová schůze rekapitulovala průběh sborového shromáždění v 1. části jednání a doplnila přípravu 2. části (ta se má uskutečnit před závěrem března). Sborové shromáždění vyslovilo podněty svých členů k rozhodování starších v rámci příprav kazatelského obsazení sboru od poslední třetiny příštího roku. Staršovstvo uplatňuje svou odpovědnost za svěřený úkol a usiluje zapracovat přednesené připomínky do svého dalšího rozhodování. Stručná zpráva o průběhu seniorátní presbyterní konference obsahovala nadějně sdělení jejích organizátorů, že pro sbory bude časem připraveno shrnutí jejích rozhovorů o podobě a poslání naší církve. Staršovstvo projednalo rozvrh sborových, seniorátních a celocírkevních akcí, které se sboru budou bezprostředně týkat v průběhu letošního prvního pololetí.

Jaroslav Vítek

Brno – Židenice

Staršovstvo se zabývalo přípravou tradičních velikonočních novin a schválilo program nadcházejícího výročního sborového shromáždění (27. 3.). – Program letošní Noci kostelů (27. 5.) v našem sboru dostává pevnější obrysy a i letos se návštěvníci budou mít na co těšit. Není to však jediná akce, která obohatí pravidelný život ve sboru v jarních měsících: už 28. dubna v 18:00 hod. se opět po roce uskuteční velikonoční koncert spojených schol (který měl loni velký ohlas) a 4. června v 17:00 hod. varhanní koncert americké organistky Joan DeVee Dixon. – Staršovstvo schválilo investici do drenáže u severní a západní stěny modlitebny, která by měla zamezit vlhnutí stěn v jejím suterénu; drenáž bude zaústěna do kanalizace. Dále staršovstvo odsouhlasilo, aby byla trvale umístěna při vchodu do kostela tabulka se základními informacemi o sboru a vytvořen letáček s informacemi o židenickém kostele a sboru, který bude k dispozici návštěvníkům nejenom při Noci kostelů.

Libor Švanda

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 11.4.

Úterý:

15:00 DD Věstonická
17:00 dětský klub
17:00 náboženství
19:00 přípravka NŠ

Středa:

13:00 Diakonie
15:00 kavárnička
16:00 konfirmandi
18:00 kurz Beta
19:00 mládež

Čtvrtek:

10:00 klub otevřených
dveří
17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola
11:00 setkání na faře

Brno II

Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 11.4.

Úterý:

19:30 setkání střední
generace

Středa:

13:00 Diakonie Hrnčířská
(čtrnáctidenně)
18:00 biblická hodina
19:30 mládež

Čtvrtek:

16:00 vyučování dětí
16:00 konfirmandi

Sobota:

9:30 DD Kociánka
9.4., 23.4.

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání v Losově
sále
18:00 nešpor 17.4.

Brno – Husovice

Středa:

18:30 mládež

Čtvrtek:

18:00 biblická hodina
19:00 staršovstvo 14.4.

Pátek:

15:30 Husovičtí vřeštani

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání na faře
18:00 Desert 10.4.

Brno – Židenice

Úterý:

16:30 BH pro děti
19:00 starší mládež

Středa:

17:00 konfirmandi
19:00 BH Blansko
19:00 staršovstvo 13.4.
19:00 modlitba se zpěvy
z Taizé 20.4.

Čtvrtek:

17:30 mladší mládež
19:30 biblická hodina

Pátek:

20:00 setkání sboru:
Autorské čtení - Petr
Pazdera Payne; ve sboru
probíhá výstava jeho
obrazů

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání
v modlitebně
18:30 pěvecký sbor

Brno I**Brno II****Brno – Husovice****Brno – Židenice**

3.4. Čtvrtá neděle postní BK Marta Židková Opl Marta Židková <i>bigbeatové bohoslužby</i> Rch Jiří Gruber ČK 19:30 Gruber, <i>nešpory</i>	BD Jaroslav Vítek Kuř 10:30 Jaroslav Vítek Tiš 13:45 Jaroslav Vítek	Hu Štěpán Hájek ČK 19:30 Gruber, <i>nešpory</i>	Žd Pavel Kašpar, VP Bl Pavel Kašpar, VP
10.4. Pátá neděle postní BK Olga Tydlitátová ČK Václav Slouk <i>ekumenická neděle</i>	BD Martin Horák Tiš 10:30 Jaroslav Vítek	Hu Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar Bl Pavel Kašpar
17.4. Květná neděle BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová Rch Olga Tydlitátová	BD O. Kolář, nedělní škola Tiš 10:30 Jaroslav Vítek BD 18:00 J. Vítek, <i>nešpor</i>	Hu Štěpán Hájek Ma Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar Bl Pavel Kašpar
21.4. Zelený čtvrtek ČK 19:00 O. Tydlitátová, M. Židková, <i>pašije</i> , VP	BD 19:00 J. Vítek, O. Kolář <i>pašije</i> , VP	Hu 18:00 Štěpán Hájek <i>pašije</i> , VP	Žd 18:00 Pavel Kašpar <i>pašije</i> , VP
22.4. Velký pátek BK 9:00 Jiří Gruber, VP Rych 17:00 Jiří Gruber, VP ČK 19:00 Jiří Gruber, VP	BD Hauserová, Vítek, VP Tiš 18:00 Jaroslav Vítek, VP BD 19:00 Ondřej Kolář	Hu 18:00 Š. Hájek, VP	Žd 9:00 Špačková, VP Žd 18:00 Špačková, VP
23.4. Bílá sobota	BD 20:00 A. Hauserová		
24.4. Hod Boží velikonoční BK Olga Tydlitátová, VP ČK Olga Tydlitátová, VP Rch Olga Tydlitátová, VP	BD Vítek, Hauserová, VP Tiš 10:30 Ondřej Kolář, VP	Hu Štěpán Hájek, VP	Žd Pavel Kašpar, VP Bl Pavel Kašpar, VP
25.4. Velikonoční pondělí BK 9:00 Jan Pokorný	společně s Brno I	sborový výlet	sborový výlet

BK: Betlémský kostel v 8:30 ČK: Červený kostel v 10:00 Rch: Rychmanov v 14:15	BD: Blahoslavův dům v 9:00 Kuř: Kuřim v 10:00 Tiš: Tišnov	Hu: Netušilova 26 v 9:00 Ma: Maloměřice, Borky 7 DDS v 10:30	Žd: Židenice v 9:00 Bl: Blansko v 14:00
---	---	--	--